

Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2012 m. rugsėjo 11 d.*

„Valstybės pagalba — Jūrų kabotažo sektorius — Bendros ekonominės svarbos paslauga — Rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančio privataus investuotojo kriterijus — Valstybių narių socialinė politika — Restruktūrizavimo pagalba — Panaikinimo sprendimo padariniai“

Byloje T-565/08

Corsica Ferries France SAS, įsteigta Bastjoje (Prancūzija), atstovaujama advokatų S. Rodrigues ir C. Bernard-Glanz,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą C. Giolito ir B. Stromsky,

atsakovę,

palaikomą

Prancūzijos Respublikos, iš pradžių atstovaujamos G. de Bergues ir A.-L. Vendrolini, vėliau – G. de Bergues, N. Rouam ir J. Rossi,

ir

Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM) SA, atstovaujamos advokatų A. Winckler ir F.-C. Laprèvote,

įstojusių į bylą šalių,

dėl prašymo panaikinti 2008 m. liepos 8 d. Komisijos sprendimą 2009/611/EB dėl priemonių C 58/02 (ex N 118/02), kurių Prancūzija ėmėsi bendrovės *Société Nationale Maritime Corse-Méditerranée* (SNCM) naudai (OL L 225, 2009, p. 180),

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė I. Pelikánová, teisėjai K. Jürimäe ir M. van der Woude (pranešėjas),

posėdžio sekretorius J. Palacio González, vyriausiasis administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2011 m. gruodžio 7 d. posėdžiui,

* Proceso kalba: prancūzų.

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

Nagrinėjamos laivybos kompanijos

- 1 Ieškovė *Corsica Ferries France SAS* yra laivybos kompanija, kuri vykdo reguliarius jūrų maršrutus iš žemyninės Prancūzijos (Marselio, Tulono ir Nicos) ir Italijos į Korsiką.
- 2 *Société nationale maritime Corse-Méditerranée* (SNCM) yra laivybos kompanija, užtikrinanti reguliarius maršrutus iš žemyninės Prancūzijos (Marselio Tulono ir Nicos) į Korsiką bei maršrutus iš Prancūzijos į šiaurės Afriką (Tunisą ir Alžyrą), taip pat maršrutus į Sardiniją. Viena pagrindinių SNCM dukterinių bendrovių, kurios visas akcijas ji turi, yra *Compagnie méridionale de navigation* (toliau – CMN).
- 3 2002 m. 20 % SNCM akcijų turėjo *Société nationale des chemins de fer*, o 80 % – *Compagnie générale maritime et financière* (toliau – CGMF), kurios visos akcijos priklausė Prancūzijos valstybei. 2006 m. liberalizavus jos kapitalą, dvi bendrovės *Butler Capital Partners* (toliau – BCP) ir *Veolia Transport* (toliau – VT) perėmė atitinkamai 38 % ir 28 % kapitalo kontrolę, CGMF liko 25 %, o 9 % kapitalo atiteko darbuotojams. Paskui BCP perdavė savo dalį VT.

Administracinė procedūra

- 4 2001 m. spalio 30 d. Sprendimu 2002/149/EB dėl Prancūzijos SNCM suteiktos valstybės pagalbos (OL L 50, 2002, p. 66, toliau – 2001 m. sprendimas) Europos Bendrijų Komisija nusprendė, kad per laikotarpį nuo 1991 m. iki 2001 m. SNCM kaip viešosios paslaugos kompensacija suteikta 787 milijonai eurų pagalba pagal EB 86 straipsnio 2 dalį yra suderinama su bendrąja rinka. Dėl šio sprendimo Bendrajame Teisme nebuvo pareikštas ieškinys dėl panaikinimo.
- 5 2002 m. vasario 18 d. laišku Prancūzijos Respublika pranešė Komisijai apie 76 milijonų eurų SNCM restruktūrizavimo pagalbos projektą (toliau – 2002 m. planas).
- 6 2003 m. liepos 9 d. Sprendimu 2004/166/EB dėl restruktūrizavimo pagalbos, kurią Prancūzija ketina suteikti SNCM (OL L 61, 2004, p. 13, toliau – 2003 m. sprendimas), Komisija su tam tikromis sąlygomis patvirtino dvi SNCM pervestos restruktūrizavimo pagalbos dalis už bendrą 76 milijonų sumą, iš kurių viena 66 milijonų eurų dalis buvo mokėtina iš karto, o kita 10 milijonų eurų neviršijanti dalis priklausė, be kita ko, nuo SNCM laivų perdavimo neto rezultato.
- 7 2003 m. spalio 13 d. ieškovė pareiškė ieškinį Pirmosios instancijos teisme (dabar – Bendrasis Teismas) dėl 2003 m. sprendimo panaikinimo (byla T-349/03).
- 8 2004 m. rugsėjo 8 d. Sprendimu 2005/36/EB, iš dalies keičiančiu 2003 m. sprendimą (OL L 19, 2005, p. 70, toliau – 2004 m. sprendimas), Komisija pakeitė vieną iš 2003 m. sprendimo 2 straipsnyje nustatytą sąlygą. Ji buvo susijusi su maksimaliu vienuolikos laivų, kuriuos SNCM buvo leista perleisti, skaičiumi. 2004 m. sprendime Komisija leido pakeisti vieną iš šių laivų *Aliso* kitu laivu *Asco*.
- 9 2005 m. kovo 16 d. sprendimu Komisija, remdamasi 2003 m. sprendimu, patvirtino antrosios 3 327 400 eurų restruktūrizavimo pagalbos dalies pervedimą (toliau – 2005 m. sprendimas).

- 10 2005 m. birželio 15 d. Sprendimu *Corsica Ferries France prieš Komisiją* (T-349/03, Rink. p. II-2197, toliau – 2005 m. Pirmosios instancijos teismo sprendimas) Pirmosios instancijos teismas panaikino 2003 m. sprendimą dėl klaidingo minimalios pagalbos vertinimo, nulemtą daugiausia perdavimo neto vertės skaičiavimo klaidų, tačiau atmetė visus ieškinio pagrindus, susijusius su nepakankamu motyvavimu ir EB 87 straipsnio 3 dalies c punkto ir Bendrijos gairių dėl valstybės pagalbos sunkumus patiriančioms įmonėms sanuoti ir restruktūrizuoti (OL C 288, 1999, p. 2; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 322, toliau – gairės) pažeidimu.
- 11 2006 m. balandžio 7 d. laiške Prancūzijos valdžios institucijos pasiūlė Komisijai laikytis nuostatos, kad pagal 2002 m. planą suteikta restruktūrizavimo pagalbos dalis – 53,48 milijono eurų – yra kompensacija už viešąją paslaugą, todėl ją reikėtų laikyti ne priemone pagal restruktūrizavimo planą, o priemone, kuri nėra pagalba, kaip ji suprantama pagal 2003 m. liepos 24 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, Rink. p. I-7747, toliau – Sprendimas *Altmark*), arba atskira priemone pagal EB 86 straipsnio 2 dalį.
- 12 2006 m. balandžio 21 d. pagal 2004 m. sausio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 139/2004 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (OL L 24, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 3 t., p. 40) 4 straipsnį Komisijai buvo pranešta apie koncentracijos projektą, susijusį su bendrovių BCP ir VT bendros SNCM kontrolės įgijimu. 2006 m. gegužės 29 d. Komisija pagal šio reglamento 6 straipsnio 1 dalies b punktą pritarė šiai koncentracijai.
- 13 2006 m. birželio mėn. Prancūzijos valdžios institucijos pateikė Komisijai informaciją, susijusią su finansinėmis operacijomis, atliktomis, kai SNCM buvo paversta privačia bendrove.
- 14 2006 m. rugsėjo 13 d. Komisija nusprendė pradėti EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą dėl naujų priemonių, įgyvendintų SNCM naudai, įskaitant ir 2002 m. planą (OL C 303, 2006, p. 53, toliau – 2006 m. sprendimas).
- 15 2008 m. liepos 8 d. Sprendime 2009/611/EB dėl priemonių C 58/02 (ex N 118/02), kurių Prancūzija ėmėsi bendrovės SNCM naudai (OL L 225, 2009, p. 180, toliau – ginčijamas sprendimas), Komisija nusprendė, kad 2002 m. plano priemonės yra neteisėta valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 88 straipsnio 3 straipsnį, tačiau jos suderinamos su bendrąja rinka pagal EB 86 straipsnio 2 dalį ir 87 straipsnio 3 dalies c punktą, ir kad 2006 m. privatizavimo plano priemonės (toliau – 2006 m. planas) nėra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal 87 straipsnio 1 dalį.

Nagrinėjamos priemonės

- 16 Ginčijamame sprendime nagrinėjamos šios priemonės:
 - pagal 2002 m. planą: bendrovės CGMF atliktas 76 milijonų eurų įnašas į bendrovės SNCM kapitalą, iš kurių 53,48 milijono eurų sumokėta už išsipareigojimus teikti viešąsias paslaugas, o likusi dalis yra restruktūrizavimo pagalba;
 - pagal 2006 m. planą:
 - neigiama bendrovės SNCM pardavimo kaina, siekianti 158 milijonus eurų,
 - bendrovės CGMF atliktas 8,75 milijono eurų kapitalo įnašas,
 - 38,5 milijono eurų CGMF į einamąją sąskaitą sumokėtas avansas atleistų iš darbo SNCM darbuotojų naudai tuo atveju, jei būtų rengiamas naujas socialinis planas.

Ginčijamas sprendimas

- 17 Ginčijamame sprendime, konkrečiai tariant, 37–54 konstatuojamosiose dalyse Komisija konstatavo, kad keleivių vežimo paslaugų teikimo Korsikos maršrutais rinkai būdingas sezoniškumas ir koncentracija. Konkurencinė rinkos struktūra labai pasikeitė nuo to laiko, kai į rinką 1996 m. atėjo ieškovė. Nuo 2000 m. SNCM ir ieškovė faktiškai sudaro dvipolį, kuriam priklauso 90 % rinkos. 2007 m. ieškovė aiškiai aplenkė SNCM ir rinkoje, kuri kasmet išauga 4 %, pervežė milijonu keleivių daugiau. Tačiau SNCM kartu su CMN iš esmės buvo monopolininkės krovinių pervežimo srityje.
- 18 Ginčijamo sprendimo 219–225 konstatuojamosiose dalyse Komisija nusprendė, kad visi per CGMF SNCM gauti įnašai yra finansuojami valstybės lėšomis, kad jie gali iškraipyti konkurenciją ir daro poveikį prekybai tarp valstybių narių. Taigi, ji nusprendė, kad yra tenkinamos trys iš keturių EB 87 straipsnio 1 dalies sąlygų. Paskui ji nagrinėjo kiekvieną priemonę atskirai ir sprendė, ar ji suteikia atrankinio pobūdžio ekonominį pranašumą ir yra suderinama su bendrąja rinka.
- 19 Dėl 76 milijonų eurų, apie kuriuos pranešta 2002 m., ginčijamo sprendimo 236 konstatuojamojoje dalyje, ji nusprendė, kad 53,48 milijono eurų gali būti laikoma kompensacija už viešąją paslaugą. Remiantis šio sprendimo 10 punkte minėto 2005 m. Pirmosios instancijos teismo sprendimo 320 punktu, šį įnašą ji vertino atsižvelgdama į 11 punkte minėtą Sprendimą *Altmark*, ir ginčijamo sprendimo 257 konstatuojamojoje dalyje nusprendė, kad jis yra valstybės pagalba, tačiau suderinamas su bendrąja rinka pagal EB 86 straipsnio 2 dalį. Likę 22,52 milijono eurų turėjo būti laikoma restruktūrizavimo pagalba.
- 20 2006 m. plano atžvilgiu 267–352 konstatuojamosiose dalyse Komisija neigiamai 158 milijonų eurų pardavimo kainai taikė rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančio privataus investuotojo kriterijų (toliau – privataus investuotojo kriterijus). Taikydama šį kriterijų ji įvertino, ar CGMF vietoje hipotetinis privatus investuotojas būtų norėjęs padidinti CGMF kapitalą šia suma, ar likviduoti bendrovę ir prisiimti likvidavimo sąnaudas. Taigi, reikėjo įvertinti minimalias likvidavimo sąnaudas.
- 21 Ginčijamo sprendimo 267–280 konstatuojamosiose dalyse Komisija nusprendė, kad į likvidavimo sąnaudas turi būtina būti įtrauktos socialinio plano sąnaudos, t. y. papildomos išeitinių kompensacijų sąnaudos, neskaitant teisinių ir sutartinių išsipareigojimų, siekiant laikytis šiandieninės didelių įmonių grupių praktikos ir nepakenkti valdančio holdingo ir jo galutinių akcininkų prekės ženklo įvaizdžiui. Taigi, padedama nepriklausomo eksperto šį socialinį planą ji palygino su neseniai Prancūzijoje bendrovių grupių, kaip antai *Michelin* ar *Yves Saint-Laurent*, įgyvendintais socialiniais planais ir įvertino šių papildomų išmokų sąnaudas.
- 22 Ginčijamo sprendimo 350 konstatuojamojoje dalyje Komisija manė, kad neigiama 158 milijonų eurų kaina nustatyta pasibaigus viešai, skaidriai, nediskriminuojančiai ir besąlygiškai atrankos procedūrai, todėl ji yra rinkos kaina. Laikydamosi prielaidos, kad likvidavimo sąnaudos apsiriboja tik išeitinėmis kompensacijomis, šio sprendimo 352 konstatuojamojoje dalyje ji padarė išvadą, kad likvidavimo sąnaudos yra didesnės nei neigiama pardavimo kaina ir kad 158 milijonų eurų valstybės kapitalo įnašas nėra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį.
- 23 Dėl CGMF 8,75 milijono eurų kapitalo įnašo Komisija ginčijamo sprendimo 356–358 konstatuojamosiose dalyse nusprendė, kad kadangi privačių perėmėjų įnašas yra reikšmingas ir vienalaikis, jo valstybės pagalbos pobūdį galima iš karto atmesti. Paskui ji konstatavo, kad fiksuota pelno norma yra adekvatus atlyginimas už investuotą kapitalą ir kad sąlyga dėl atsisakymo perimti bendrovę negali kelti abejonių dėl vienodo požiūrio nesilaikymo. Sprendimo 365 konstatuojamojoje dalyje ji nusprendė, kad CGMF 8,75 milijono eurų kapitalo įnašas nėra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį.

- 24 Toliau ginčijamo sprendimo 372–378 konstatuojamosiose dalyse Komisija pažymėjo, kad pagalbos asmenims priemonės, siekiančios 38 milijonus eurų ir laikomos patikos sąskaitoje, bus panaudotos, jei perėmėjai įgyvendins naują socialinį planą, ir kad jos negali atstoti 2002 m. plane numatytų darbuotojų mažinimo priemonių įgyvendinimo. Pasak Komisijos, šią pagalbą galima perversi tik asmenims, kurių darbo sutartis su SNCM buvo nutraukta pirma laiko. Taigi šios priemonės nėra išlaidos, patiriamos įprastai vadovaujantis socialinės srities teisės aktais, taikomais darbo sutarties nutraukimo atveju. Komisija padarė išvadą, kad ši pagalba asmenims, kurią suteikė valstybė, kaip viešosios valdžios subjektas, o ne kaip valstybė akcininkė, yra valstybių narių socialinės politikos priemonė, todėl tai nėra pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį.
- 25 Dėl likusios 22,52 milijono eurų dalies, apie kurią pranešta kaip apie restruktūrizavimo pagalbą, t. y. skirtumą tarp 76 milijonų eurų, apie kuriuos pranešta pagal 2002 m. planą, ir 53,48 milijonų, kurie pagal EB 86 straipsnio 2 dalį pripažinti suderinamais su bendrąja rinka (žr. šio sprendimo 19 punktą), ginčijamo sprendimo 381 konstatuojamojoje dalyje Komisija nusprendė, kad ji yra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį. Paskui ji įvertino šios priemonės suderinamumą su gairėmis.
- 26 Ginčijamo sprendimo 387–401 konstatuojamosiose dalyse Komisija konstatavo, kad 2002 m. SNCM jau buvo sunkumų turinti įmonė, kaip ji suprantama pagal gairių 5 punkto a papunktį ir 6 punktą, ir kad 2002 m. planas gali leisti atkurti įmonės gyvybingumą pagal gairių 31–34 punktus.
- 27 Dėl nederamų konkurencijos iškreipimų vengimo (gairių 35–39 punktai) ginčijamo sprendimo 404 konstatuojamojoje dalyje Komisija manė, kad jūrų transporto paslaugų teikimo Korsikos maršrutais rinka nėra perpildyta, todėl nėra pagrindo prisidėti prie jos sąlygų gerinimo. Paskui ginčijamo sprendimo 406 konstatuojamojoje dalyje ji nusprendė, kad restruktūrizavimo planas, apie kurį pranešta, reikšmingai prisideda prie įmonės buvimo rinkoje sumažinimo. Taigi kriterijus dėl nederamų konkurencijos iškreipimų vengimo taip pat buvo tenkinamas.
- 28 Ginčijamo sprendimo 410–419 konstatuojamosiose dalyse Komisija pažymėjo, kad pagal gairių 40 ir 41 punktus apskaičiuota iki minimumo apribota pagalba 2003 m. liepos 9 d. siekė 19,75 milijono eurų, atsižvelgiant į 2003 m. sprendime numatyto perdavimo neto vertę. Atlikdama šį vertinimą pirmiausia Komisija apskaičiavo, kiek lėšų reikia SNCM restruktūrizavimo planui. Pasak jo, restruktūrizavimo plano sąnaudos siekia 46 milijonus eurų. Tada ji atėmė viso nuo 2002 m. vasario 18 d. (pranešimo apie 2002 m. planą dieną) iki 2003 m. liepos 9 d. (2003 m. sprendimo priėmimo dieną) perduoto turto vertę – 26,25 milijonus eurų ir gavo 19,75 milijono eurų sumą.
- 29 Dėl kompensacinių priemonių Komisija konstatavo, kad buvo laikomasi beveik visų 2003 m. sprendime numatytų sąlygų dėl įsigijimų, laivyno naudojimo, aktyvų perdavimo, draudimo siūlyti mažesnę už konkurentų kainą (toliau – kainų nustatymo sąlyga) ir laivų rotacijos ribojimo maršrutuose iš Korsikos. Kadangi visos šios sąlygos buvo įvykdytos, o pagalbos, apie kurią pranešta, suma daug mažesnė už patvirtintą 2003 m., Komisija nemanė esant reikalinga nustatyti papildomus įpareigojimus. Todėl atsižvelgusi į 2003 m. sprendime numatytą papildomo perduoto turto vertę, ginčijamo sprendimo 434 konstatuojamojoje dalyje Komisija nusprendė, kad nustatyta likusi galutinė 15,81 milijono eurų dydžio restruktūrizacijai skirta suma yra pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą su bendrąja rinka suderinama valstybės pagalba.
- 30 Ginčijamo sprendimo rezoliucinės dalies tekstas yra toks:

„1 straipsnis

53,48 milijono EUR kompensacija, kurią Prancūzijos valstybė pervedė bendrovei SNCM už viešosios paslaugos teikimą 1991–2001 m. laikotarpiu, yra neteisėta pagalba pagal EB sutarties 88 straipsnio 3 dalį, tačiau suderinama su bendrąja rinka pagal šios sutarties 86 straipsnio 2 dalį.

Neigiama 158 milijonų EUR SNCM pardavimo kaina, bendrovės CGMF įsipareigojimas dėl socialinių priemonių darbuotojų atžvilgiu už 38,5 milijono EUR sumą bei CGMF kartu ir tuo pat metu atliktas SNCM kapitalo padidinimas 8,75 milijono EUR nėra valstybės pagalba pagal EB sutarties 87 straipsnio 1 dalį. 15,81 milijono EUR restruktūrizavimo pagalba, kurią Prancūzija suteikė bendrovei [SNCM], yra neteisėta valstybės pagalba pagal EB sutarties 88 straipsnio 3 dalį, bet suderinama su bendrąja rinka pagal šios sutarties 86 straipsnio 2 dalį.

2 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Prancūzijos Respublikai.“

Procedūra ir šalių reikalavimai

- 31 2008 m. gruodžio 17 d. ieškovė pateikė Bendrojo Teismo kanceliarijai šį ieškinį.
- 32 2009 m. balandžio 27 d. nutartimi Prancūzijos Respublikai buvo leista įstoti į bylą.
- 33 2009 m. liepos 1 d. nutartimi SNCM buvo leista įstoti į bylą.
- 34 Susipažinęs su teisėjo pranešėjo pranešimu, Bendrasis Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.
- 35 Taikydamas Bendrojo Teismo procedūros reglamento 64 straipsnyje numatytas proceso organizavimo priemones, teismas paprašė šalių atsakyti į tam tikrus klausimus ir pateikti tam tikrus dokumentus. Šalys šiuos prašymus įvykdė per nustatytą terminą.
- 36 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:
- panaikinti ginčijamą sprendimą,
 - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.
- 37 Komisija, Prancūzija ir SNCM Bendrojo Teismo prašo:
- atmesti ieškinį,
 - priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

- 38 Grįsdama savo ieškinį dėl panaikinimo ieškovė iš esmės nurodo šešis pagrindus.
- 39 Pirmasis ieškinio pagrindas susijęs su tariamai per daug plačiu EB 287 straipsnio aiškinimu, dėl ko buvo nepakankamai motyvuotas ginčijamas sprendimas ir pažeista teisė į gynybą ir teisė į veiksmingą teisminę gynybą.
- 40 Antrasis, trečiasis, ketvirtasis, penktasis ir šeštasis ieškinio pagrindai susiję su EB 87 ir 88 straipsnių ir gairių pažeidimu. Šie ieškinio pagrindai iš eilės susiję su 53,48 milijono eurų kapitalo įnašu kaip kompensacija už viešąją paslaugą, SNCM perdavimu už neigiamą 158 milijonų eurų sumą, CGMF 8,75 milijono eurų kapitalo įnašu, 38,5 milijono eurų pagalbos asmenims priemonėmis ir 22,52 milijono eurų likučiu, apie kurį pranešta kaip apie restruktūrizavimo pagalbą.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su nepakankamu motyvavimu ir teisės į gynybą ir teisės į veiksmingą teisminę gynybą pažeidimu

- 41 Ieškovė šiuo ieškinio pagrindu teigia, kad ginčijamas sprendimas yra iš esmės nepakankamai motyvuotas, nes ieškovei perduotoje ginčijamo sprendimo versijoje Komisija, siekdama užtikrinti konfidencialumą, ištrynė esminę informaciją. Ji papildomai mano, kad su ja nebuvo pakankamai konsultuojamasi dėl su ja susijusios informacijos.
- 42 Reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką EB 253 straipsnyje reikalaujamas motyvavimas turi atitikti ginčijamo akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai atskleisti institucijos, kuri priėmė šį aktą, argumentus, kad suinteresuoti asmenys galėtų sužinoti priimtą priemonę pagrindžiančius motyvus, o kompetentingas teismas – vykdyti kontrolę. Reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į bylos aplinkybes, ypač į akto turinį, nurodytų motyvų pobūdį ir asmenų, kuriems aktas skirtas, ar kitų asmenų, su kuriais aktas konkrečiai ir tiesiogiai susijęs, suinteresuotumą gauti paaiškinimus. Nėra reikalaujama motyvuose nurodyti visas reikšmingas faktines ir teises aplinkybes, nes nustatant, ar akto motyvavimas atitinka EB 253 straipsnio reikalavimus, turi būti atsižvelgiama ne tik į jo tekstą, bet ir kontekstą bei visas atitinkamą sritį reglamentuojančias normas (žr. 1998 m. balandžio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 63 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 43 Taip pat primintina, kad EB 287 straipsnyje įtvirtinta pareiga, pagal kurią Bendrijos institucijų nariai, pareigūnai ir kiti tarnautojai neturi teisės atskleisti informacijos, kurią jie yra įsipareigoję saugoti kaip profesinę paslaptį. Tačiau motyvų nenurodymo negalima pateisinti šiame 287 straipsnyje nustatyta pareiga saugoti profesinę paslaptį. Pareiga saugoti verslo paslaptis negali būti aiškinama taip plačiai, kad reikalavimas motyvuoti netektų savo esmės ir būtų nepaisoma valstybių narių ir suinteresuotųjų šalių teisės į gynybą (šiuo klausimu žr. 1985 m. kovo 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nyderlandai ir Leeuwarder Papierwarenfabriek prieš Komisiją*, 296/82 ir 318/82, Rink. p. 809, 27 punktą). Reikalavimas motyvuoti sprendimą dėl valstybės pagalbos negali būti nustatytas atsižvelgiant tik į vienos valstybės narės, kuriai jis yra skirtas, suinteresuotumą gauti informaciją. Tuo atveju, jei valstybė narė gavo iš Komisijos tai, ko prašė, t. y. pritarimą jos pagalbos projektui, jos suinteresuotumas gauti motyvuotą sprendimą, kitaip nei pagalbos gavėjo konkurentų suinteresuotumas, gali būti labai mažas (šiuo klausimu žr. 1998 m. birželio 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *British Airways ir kt. prieš Komisiją*, T-371/94 ir T-394/94, Rink. p. II-2405, 92 punktą).
- 44 Be to, reikia pažymėti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką ieškinio pagrindo išdėstymas turi būti aiškus ir tikslus, kad Sąjungos teismas galėtų vykdyti savo teisminę kontrolę, o ieškovė pasirengti gynybai. Siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir gerą teisingumo vykdymą būtina, jog pagrindinės teisinės ir faktinės aplinkybės, kuriomis pagrįstas ieškinio pagrindas, bent sutrumpintai, tačiau nuosekliai, tiksliai ir suprantamai būtų išdėstytos pačiame ieškinyje (1997 m. lapkričio 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Cipeke prieš Komisiją*, T-84/96, Rink. p. II-2081, 31 punktas ir 2006 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Roquette Frères prieš Komisiją*, T-322/01, Rink. p. II-3137, 208 punktas). Iš bendrai vertinamų Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies nuostatų matyti, kad ieškinyje turi būti nurodytas ginčo dalykas ir aiški bei tiksli pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka.
- 45 Remiantis būtent šiais argumentais reikia nagrinėti šį ieškinio pagrindą.
- 46 Visų pirma, kalbant apie pareigą motyvuoti reikia atsižvelgti, pirma, į tai, kad ginčijamas sprendimas buvo priimtas vėliau nei 2001–2005 m. sprendimai ir 10 punkte minėtas 2005 m. Pirmosios instancijos teismo sprendimas. Taigi, ginčijamas sprendimas buvo priimtas ieškovei gerai žinomomis aplinkybėmis (šiuo klausimu žr. 2005 m. birželio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Olsen prieš Komisiją*, T-17/02, Rink. p. II-2031, 97 punktą).

- 47 Antra, remiantis ieškiniu reikia konstatuoti, kad ieškovė galėjo veiksmingai gintis. Be to, ginčijamas sprendimas buvo pakankamai aiškus ir tikslus, kad Sąjungos teismas galėtų vykdyti savo kontrolę.
- 48 Trečia, reikia konstatuoti, kad šiuo atveju ieškovė nenurodo aiškiai, kokia esminė informacija buvo ištrinta iš ginčijamo sprendimo. Iš tikrųjų ir tie konkretūs ieškovės nurodyti dalykai yra pateikti užuominomis, visiškai nesistengiant atskleisti, kodėl jie yra esminiai vertinant pareigą motyvuoti.
- 49 Taigi, kaltinimą dėl pareigos motyvuoti pažeidimo reikia atmesti kaip nepagrįstą.
- 50 Visų antra, kalbant apie tariamą teisių į gynybą pažeidimą, reikia pažymėti, kad Komisija neprivalėjo tartis su ieškove dėl su ja susijusios informacijos ir vertinimų. Iš tikrųjų tik įmonės pagalbos gavėjos ir jų konkurentai yra „suinteresuotieji“ asmenys per administracinę procedūrą. Remiantis teismų praktika pagal EB 88 straipsnio 2 dalį pradėtoje administracinėje procedūroje suinteresuotosios šalys iš esmės atlieka Komisijos informacijos šaltinio vaidmenį. Vadinas, suinteresuotosios šalys, negalinčios naudotis teise į gynybą prilyginamomis teisėmis, kurios pripažįstamos asmenims, kurių atžvilgiu pradėta procedūra, turi tik teisę dalyvauti administracinėje procedūroje tiek, kiek yra tinkama atsižvelgiant į nagrinėjamo atvejo aplinkybes (žr. 43 punkte minėto Pirmosios instancijos teismo sprendimo *British Airways ir kt. prieš Komisiją* 59 ir 60 punktus ir 2003 m. kovo 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen prieš Komisiją*, T-228/99 ir T-233/99, Rink. p. II-435, 125 punktą).
- 51 Šiuo atveju ieškovė turėjo galimybę veiksmingai pareikšti savo nuomonę dėl įvairių su ginčijamu sandoriu susijusių faktinių ir teisinių aplinkybių tikrumo ir reikšmingumo. Iš tikrųjų iš Bendrojo Teismo turimos informacijos apie ieškovės dalyvavimą administracinėje procedūroje aiškiai matyti, o tai patvirtina ir ginčijamo sprendimo 24, 131–134 ir 142–159 konstatuojamosios dalys, kad ji turėjo galimybę pateikti savo nuomonę ir dėl 2002 m., ir dėl 2006 m. planų. Taigi, ieškovė turėjo galimybę dalyvauti procedūroje ir ne kartą galėjo perduoti Komisijai savo pastabas raštu.
- 52 Todėl kaltinimą, susijusį su teisių į gynybą pažeidimu, reikia atmesti kaip nepagrįstą.
- 53 Visų trečia, dėl tariamo teisės į veiksmingą teisminę gynybą pažeidimo reikia priminti, viena vertus, kad ieškovės kaltinimai dėl pareigos motyvuoti ir teisių į gynybą pažeidimų buvo atmesti kaip nepagrįsti (žr. šio sprendimo 49 ir 52 punktus). Kita vertus, reikia konstatuoti, kad ieškovė nepateikė konkrečių argumentų savo kaltinimui pagrįsti. Vadinas, kaltinimą dėl jos teisės į veiksmingą teisminę gynybą pažeidimo taip pat reikia atmesti kaip nepagrįstą.
- 54 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, pirmąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, iš esmės susijusio su akivaizdžia Komisijos vertinimo klaida, pagal EB 86 straipsnio 2 dalį, skaitomą kartu su EB 87 straipsnio 1 dalimi, patvirtinus 53,48 milijono eurų kapitalo įnašą

- 55 Ieškovė iš esmės tvirtina, kad Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, nes manė, kad SNCM gali gauti 53,48 milijono eurų kapitalo įnašą kaip kompensaciją už viešąją paslaugą, be kita ko, atsižvelgiant į tai, kad teritorinį vientisumą galėjo užtikrinti tiesiog rinkos jėgų veikimas.
- 56 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad Sąjungos teisėje nėra pateiktas EB 86 straipsnio 2 dalyje minimos bendros ekonominės svarbos paslaugos (toliau – BESP) sąvokos apibrėžimas. Priešingai, iš Bendrojo Teismo praktikos matyti, kad valstybės narės turi didelę diskreciją apibrėžti, ką jos laiko BESP, ir kad valstybės narės nustatytas šių paslaugų apibrėžimas gali būti Komisijos ginčijamas tik esant akivaizdžiai klaidai. Valstybės narės teisė veikti ir atitinkamai teisė apibrėžti BESP pagal EB 86 straipsnio 2 dalį nėra neribota ir negali būti savo nuožiūra įgyvendinama vien siekiant, kad konkrečiam sektoriui, pavyzdžiui, jūrų kabotazui nebūtų taikomos konkurencijos taisyklės (46 punkte minėto Pirmosios instancijos

teismo sprendimo *Olsen prieš Komisiją* 216 punktas; 2008 m. vasario 12 d. Sprendimo *BUPA ir kt. prieš Komisiją*, T-289/03, Rink. p. II-81, 165–169 punktai ir 2009 m. spalio 6 d. Sprendimo *FAB prieš Komisiją*, T-8/06, neskelbiamo Rinkinyje, 63 punktas).

- 57 Konkrečiai dėl BESP, susijusių su susisiekimu jūra, 1992 m. gruodžio 7 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 3577/92, taikančio laisvės teikti paslaugas principą jūrų transportui valstybėse narėse (jūrų kabotažas) (OL L 364, p. 7; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 2 t., p. 10; toliau – Kabotažo reglamentas), 4 straipsnio 1 dalyje aiškiai numatoma galimybė sudaryti viešųjų paslaugų sutartis siekiant užtikrinti reguliarias transporto paslaugas į salas, iš jų ir tarp salų su sąlyga, jei nėra diskriminacijos. 2001 m. vasario 20 d. Sprendime *Analir ir kt.* (C-205/99, Rink. p. I-1271, 27 punktas) Teisingumo Teismas nusprendė, kad teritorinio vientisumo tikslas yra teisėtas visuomenės interesas.
- 58 Šiuo atveju iš ginčijamo sprendimo matyti, kad, siekdama laikytis 10 punkte minėto 2005 m. Pirmosios instancijos teismo sprendimo 320 punkto, 226–244 konstatuojamosiose dalyse 53,48 milijono eurų kapitalo įnašą Komisija išnagrinėjo atsižvelgusi į 11 punkte minėtą Sprendimą *Altmark*. Ginčijamo sprendimo 244 konstatuojamojoje dalyje Komisija konstatavo, kad šis kapitalo įnašas suteikia SNCM selektyvų ekonominį pranašumą, todėl yra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį. Paskui ginčijamo sprendimo 257 konstatuojamojoje dalyje ji nusprendė, kad ši pagalba yra suderinama su bendrąja rinka pagal EB 86 straipsnio 2 dalį.
- 59 Dėl BESP buvimo ginčijamo sprendimo 249 konstatuojamojoje dalyje Komisija tik trumpai nurodė priežastis, kodėl mano, kad viešosios paslaugos perdavimo (toliau – VPP) sutartys atitinka faktinį viešosios paslaugos poreikį. Reikia pabrėžti, kad paslaugas perduodančių valdžios institucijų ir įmonių pasirašytos VPP sutartys yra sutartys, kuriose apibrėžiamos viešosios paslaugos įpareigojimai, galintys leisti įgyvendinti teritorinio vientisumo principą. SNCM Prancūzijos valstybė pasirinko 1976 m., kad 25 metams galėtų užtikrinti teritorinį vientisumą. Laikantis naujų Bendrijos teisės normų ir paskelbus Europos viešojo pirkimo konkursą SNCM ir CMN bendrai buvo perduotos viešosios paslaugos dėl susisiekimu su Korsika užtikrinimo laikotarpiais nuo 2002 m. iki 2006 m. ir nuo 2007 m. iki 2013 m. Ginčijamame sprendime Komisija priminė, kad teritorinio vientisumo principas išsprendžia iš salų sudarytos valstybės problemas, kad šis teisėtas tikslas šiuo atveju negali būti pasiektas veikiant rinkos jėgoms, ir galiausiai, davė nuorodą į 2001 m. sprendime pateiktą išsamią konkurencijos situacijos analizę.
- 60 Kadangi iš ginčijamo sprendimo 249 konstatuojamosios dalies matyti, kad Komisija dėl 1991–2001 m. laikotarpio pateikė tik trumpus BESP egzistavimo motyvus ir davė nuorodą į 2001 m. sprendimą, kuriame galima susipažinti su išsamia analize, reikia įvertinti, ar ji turėjo teisę iš dalies remtis šiuo ankstesniu sprendimu, kad ginčijamame sprendime pagrįstų BESP egzistavimą, ar priešingai, kaip teigia ieškovė, ji turėjo iš naujo išsamiai išnagrinėti šį klausimą.
- 61 Šiuo atžvilgiu visų pirma reikia pažymėti, kad 2001 m. sprendimo 7.2 punkte yra įtikinamai įrodyta, kad egzistuoja faktinis viešosios paslaugos poreikis. Klausimas, ar konkurencija, ypač atsižvelgiant į tai, kad 1996 m. į rinką atėjo ieškovė, galėjo padėti pasiekti teritorinio vientisumo tikslą, yra nagrinėjamas 2001 m. sprendimo 72 ir 74 konstatuojamosiose dalyse. Konkrečiai tariant, 2001 m. sprendimo 72 konstatuojamojoje dalyje Komisija išnagrinėjo kiekvieno ieškovės maršruto tarp Korsikos ir Prancūzijos pasiūlos kaitą 1996–2001 m. laikotarpiu. Paskui to sprendimo 74 konstatuojamojoje dalyje ji padarė išvadą, kad privatūs operatoriai be VPP negali užtikrinti teritorinio vientisumo, atsižvelgiant tiek į kokybinius, tiek kiekybinius kriterijus, numatytus pagal sutarties sistemą, kuri pati kartu su teisinėmis nuostatomis yra aprašyta to sprendimo 18–30 konstatuojamosiose dalyse ir trumpai priminta jo 73, 75 ir 80 konstatuojamosiose dalyse. 2001 m. sprendime išsamiai bent jau iki 2001 m. balandžio mėn. nagrinėjamas konkurencijos ir viešosios paslaugos santykis (72 konstatuojamoji dalis) ir to ieškovė neginčijo ieškinyje dėl panaikinimo.

- 62 Visų antra, reikia konstatuoti, kad faktinio viešosios paslaugos poreikio, kuris yra VPP sutarties dalykas, niekada neginčijo ieškovė ar kitos suinteresuotosios šalys per įvairias administracines ir teismines procedūras Sąjungos institucijose, vykusias po 2001 m. sprendimo priėmimo. Pavyzdžiui, 2003 m. spalio 13 d. ieškovės pareikštame ieškinyje dėl 2003 m. sprendimo panaikinimo ginčijamas Komisijos kompensacijos už viešąją paslaugą vertinimas, o ne pačios viešosios paslaugos egzistavimas.
- 63 Galiausiai, visų trečia, per administracinę procedūrą, per kurią buvo priimtas ginčijamas sprendimas, ieškovė taip pat neginčijo viešosios paslaugos buvimo. Iš tikrųjų iš ginčijamo sprendimo 146 konstatuojamosios dalies matyti, kad ieškovė teigė, jog šiuo atveju netenkinami visi 11 punkte minėtame Sprendime *Altmark* suformuluoti kriterijai, išskyrus vieną, t. y. kriterijų, susijusį su faktiniu viešosios paslaugos egzistavimu.
- 64 Remiantis visais šiais svarstymais daryta išvada, kad suinteresuotosiems šalims nepateikus Komisijai jokio naujo įrodymo ir ypač jo nepateikus per administracinę procedūrą, per kurią buvo priimtas ginčijamas sprendimas, ir atsižvelgiant į jos turimus vertinimo elementus, Komisija pagrįstai galėjo apsiriboti trumpa motyvacija, duoti nuorodą į 2001 m. sprendimą ir nuspręsti, kad yra įrodytas faktinis viešosios paslaugos egzistavimas 1991–2001 m. laikotarpiu, kuris, beje, daug ankstesnis nei ginčijamas sprendimas.
- 65 Taigi, reikia konstatuoti, kad, atsižvelgiant į Komisijos turimas ribotas valstybių narių atliekamo BESP apibrėžimo kontrolės galias (56 punkte minėto Sprendimo *BUPA ir kt. prieš Komisiją* 166 punktas), ji nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos kai nusprendė, kad VPP sutartis atitiko faktinį viešosios paslaugos poreikį 1991–2001 m. laikotarpiu.
- 66 Papildomai reikia konstatuoti, kad ieškovės argumentai, susiję daugiausia su jos buvimu rinkoje tuo laikotarpiu, negali paneigti šio vertinimo.
- 67 Visų pirma tai, kad ieškovė buvo rinkoje atnaujinant VPP 2001 m., net jei šis faktas pasitvirtintų, negali paneigti Komisijos išvados. Iš tikrųjų iš bylos medžiagos matyti, kad iki 1996 m. ieškovės visiškai nebuvo rinkoje, o maršrutą Tulas–Korsika ji atidarė tik 2000 m. Tais metais vasaros sezono metu ji užėmė tik 12 % rinkos pagal siūlomas vietas tarp Korsikos ir Prancūzijos. Tačiau jos rinkos dalis greitai didėjo, pavyzdžiui, 2001 m. padidėjo 30 %. Nors ieškovės buvimas rinkoje pradėjo labiau jaustis per paskutinius dvejus nagrinėjamo laikotarpio metus, ypač 2001 m., tai savaime negali įrodyti, kad rinkos jėgos galėjo leisti tam tikram operatoriui kokybiškai ar kiekybiškai įvykdyti pareigas pagal VPP sutartį, kaip jos apibrėžtos pagrindų sutartyje. Ieškovė nepateikia jokio konkretaus įrodymo dėl, pavyzdžiui, savo galimybių pasiekti dažnumo tikslus ne sezono metu ir sezono metu visais maršrutais, visomis išvykimo ar atvykimo valandomis ir visų rūšių laivais ir keleivių, ir krovinių pervežimo lygmeniu, ir kiek tai susiję su jos galimybėmis aptarnauti daugelį Korsikos uostų.
- 68 Visų antra, reikia konstatuoti, kad, kaip pabrėžia ieškovė, VPP buvo atsisakyta maršrutuose iš Nicos ir Tulono socialinės paramos, skirtos tam tikros kategorijos keleiviams, tarp jų Korsikos gyventojams, sistemos ir visiems operatoriams taikomų maršrutų aptarnavimo dažnumo pareigų naudai. Šias socialinės paramos sistemas Komisija laikė suderinamomis su bendrąja rinka pagal EB 86 straipsnio 2 dalį. Vis dėlto, priešingai, nei teigia ieškovė, nors neginčijama, kad jos palaipsnis atėjimas į rinką rodo konkurencinės kovos intensyvėjimą, būtent šio tikslo siekia Sąjunga nuo Kabotažo reglamento priėmimo, tai negali paneigti VPP viešosios paslaugos pobūdžio per nagrinėjamą laikotarpį, juo labiau kad iš ginčijamo sprendimo 36 konstatuojamosios dalies matyti, kad socialinės paramos sistema buvo sukurta tik 2002 m., t. y. po šio laikotarpio.
- 69 Iš tikrųjų perėjimas prie socialinės paramos labiau rodo perduodančios valdžios institucijos gerą valdymą nei nepateisinamą pagalbą, kuria, kaip teigia ieškovė, siekiama „išgelbėti“ SNCM. Laipsniškai mažinant SNCM mokamas kompensacijas, *Office des transports de la Corse* (Korsikos transporto tarnyba, toliau – OTC) sumažino sąnaudas vartotojui ir adaptavo kompensaciją, kaip reikalaujama EB 86 straipsnio 2 dalyje. Taigi, OTC atsižvelgė į būtinybę atsižvelgti į rinkos jėgų vystymąsi ir elgėsi

protingai, kai pradėjo svarstyti dėl sistemos pakeitimo nuo 2000 m. Galiausiai reikia pabrėžti, kad pats socialinės paramos egzistavimas gali įrodyti faktinio viešosios paslaugos poreikio egzistavimą. Tai, kad OTC sumažino šios viešosios paslaugos apimtį, negali paneigti šio fakto.

70 Galiausiai, visų trečia, dėl ieškovės argumento, kad 2001 m. liepos 5 d. *Tribunal administratif de Bastia* (Bastijos administracinis teismas, Prancūzija) sprendimas, kuriuo panaikintos piko paslaugos vasaros sezono metu, rodo, jog nebuvo faktinės viešosios paslaugos, pakanka konstatuoti, kad, kaip priminė SNCM, šį sprendimą 2001 m. spalio 24 d. panaikino Prancūzijos *Conseil d'État* (Valstybės Taryba). Dėl ieškovės per posėdį cituoto 2011 m. lapkričio 7 d. sprendimo reikia konstatuoti, kad šitame sprendime yra nagrinėjamas vėliausias 2007–2013 m. VPP laikotarpis. Todėl faktinio viešosios paslaugos poreikio egzistavimo analizė per šį laikotarpį negali pateikti jokių įrodymų, kurie galėtų paneigti Komisijos vertinimą dėl 1996–2001 m. laikotarpio, ypač atsižvelgiant į labai greitą konkurencinės kovos vystymąsi atitinkamoje rinkoje.

71 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, antrąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, susijusio su akivaizdžia Komisijos vertinimo klaida, SNCM perdavimą už neigiamą 158 milijonų eurų kainą patvirtinus kaip priemonę, kuri nėra pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį

72 Grįsdama savo trečiąjį ieškinio pagrindą ieškovė nurodo šešis kaltinimus, kuriais ginčijamas Komisijos privataus investuotojo kriterijaus taikymas neigiamai 158 milijonų eurų pardavimo kainai. Pirmą, Komisija esą neteisėtai susiejo 2005 m. socialinius neramumus su didele SNCM likvidavimo tikimybe. Antra, lyginimo su vėliausiais socialiniais planais metodas nėra pakankamai pateisinamas. Trečia, papildomos išeitinės kompensacijos negali būti įtrauktos į minimalias likvidavimo sąnaudas. Ketvirta, ji teigia, kad reikėjo analizuoti ekonomines sąlygas dėl atsisakymo perimti bendrovę pasekmes. Penkta, Komisijos neatsižvelgimas į Prancūzijos valstybės atsakomybę susidarius tokiai SNCM situacijai neatitinka jos sprendimų praktikos. Šešta, ji teigia, jog nėra paisoma vienodo požiūrio į CGMF ir perėmėjus.

73 Bendrasis Teismas mano, kad pirmiausia reikia nagrinėti trečiojo ieškinio pagrindo trečią dalį.

74 Pateikdama šį trečiąjį kaltinimą ieškovė teigia, kad atsižvelgiant į teismo praktiką Komisija negalėjo į numanomas SNCM likvidavimo sąnaudas įtraukti papildomas išeitines kompensacijas, viršijančias griežtas įstatymuose ir sutartyse numatytas pareigas, nes toks metodas nėra būdingas privataus investuotojo, kuris vadovaujasi pelno ilguoju laikotarpiu perspektyvomis, elgesiui. Atsakydama į Bendrojo Teismo raštu pateiktą klausimą ieškovė patikslino savo kaltinimo apimtį ir pažymėjo, pirma, kad, priešingai, nei ginčijamo sprendimo 270 konstatuojamojoje dalyje teigia Komisija, CGMF, kurios vienintelis turtas buvo SNCM, prekių ženklo įvaizdžio apsaugojimas negali būti pakankama priežastis papildomų išeitinių kompensacijų suteikimui pateisinti. Antra, papildomų išeitinių kompensacijų mokėjimu iš tikrųjų siekiama sumažinti socialinių neramumų kilimo riziką SNCM likvidavimo atveju, o tai kyla iš valstybės, kaip viešosios valdžios subjekto, tikslų ir nėra susiję su privataus investuotojo elgesiu.

75 Iš ginčijamo sprendimo matyti, kad vertindama, ar SNCM pasinaudojo selektyviu ekonominiu pranašumu, kaip jis suprantamas pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, Komisija 259–352 konstatuojamosiose dalyse palygino neigiamą 158 milijonų eurų pardavimo kainą su numanomomis bendrovės likvidavimo sąnaudomis. Pasak Komisijos, minimalios likvidavimo sąnaudos šiuo atveju apsiribotų papildomomis išeitinėmis kompensacijomis (ginčijamo sprendimo 306 konstatuojamoji dalis). Pasak Komisijos, likvidavus dukterinę bendrovę ar uždarius padalinį kompensacijos faktiškai yra tapusios dabartinių didelių įmonių grupių pareiga. Šiuo atveju papildomų išeitinių kompensacijų mokėjimas būtų ypač būtinas, atsižvelgiant į SNCM pasitaikančius socialinius neramumus, siekiant apsaugoti CGMF prekių ženklo ir Prancūzijos valstybės įvaizdį (ginčijamo sprendimo 270–271 konstatuojamosios dalys). Taigi

Komisija nusprendė: kadangi papildomų išeitinių kompensacijų suma viršija kapitalo didinimo sąnaudas, neigiama 158 milijonų eurų pardavimo kaina neturi valstybės pagalbos, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, elementų.

- 76 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad pagal teismo praktiką viešosios valdžios institucijų dalyvavimas įmonės kapitale, nepaisant jo formos, gali būti valstybės pagalba (žr. 2002 m. liepos 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *HAMSA prieš Komisiją*, T-152/99, Rink. p. II-3049, 125 punktą ir jame nurodyta teismo praktiką).
- 77 Tačiau taip pat reikia priminti, kad pagal EB 295 straipsnį EB sutartis nedaro įtakos valstybių narių nuosavybės režimui. Valstybės narės lieka laisvos tiesiogiai ar netiesiogiai imtis ekonominės veiklos taip pat kaip ir privačios įmonės. Šis vienodo požiūrio į viešąjį ir privatųjį sektorių principas reiškia, kad valstybės narės gali investuoti į ekonominę veiklą ir normalias rinkos sąlygas atitinkančiomis aplinkybėmis valstybės tiesiogiai ar netiesiogiai įmonei suteiktas kapitalas neturi būti laikomas valstybės pagalba (1990 m. kovo 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, C-142/87, Rink. p. I-959, 29 punktą ir 1991 m. kovo 21 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-303/88, Rink. p. I-1433, 20 punktą; 1996 m. gruodžio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Air France prieš Komisiją*, T-358/94, Rink. p. II-2109, 70 punktą).
- 78 Taigi, sprendžiant, ar SNCM privatizavimas už neigiamą 158 milijonų eurų kainą turėjo valstybės pagalbos elementų, reikia įvertinti, ar panašiomis aplinkybėmis privatus investuotojas būtų galėjęs sumokėti tokio dydžio kapitalo įnašą parduodant šią įmonę, ar būtų pasirinkęs jos likvidavimą (šiuo klausimu žr. 2002 m. gegužės 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Prancūzija prieš Komisiją*, C-482/99, Rink. p. I-4397, 70 punktą ir 2003 m. sausio 28 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-334/99, Rink. p. I-1139, 133 punktą).
- 79 Taikant privataus investuotojo kriterijų būtinai reikia atskirti pareigas, kurias valstybė turi kaip ekonominę veiklą vykdanči įmonė, ir pareigas, kurias jai gali tekti kaip viešosios valdžios subjektui (šiuo klausimu žr. 1994 m. rugsėjo 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-278/92-C-280/92, Rink. p. I-4103, 22 punktą ir 78 punkte minėto Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 134 punktą). Kai valstybė investuoja kaip viešosios valdžios subjektas, jos elgesys jokia būdu negali būti lyginamas su ūkio subjekto ar privataus investuotojo rinkos ekonomikoje elgesiu (2008 m. gruodžio 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Ryanair prieš Komisiją*, T-196/04, Rink. p. II-3643, 85 punktą).
- 80 Tačiau atskiriant ekonominę veiklą nuo viešosios valdžios subjekto veiksmų reikia atsižvelgti į tai, kad privataus investuotojo elgesys, su kuriuo turi būti lyginamas viešojo investuotojo elgesys, nebūtinai sutampa su paprasto investuotojo į kapitalą, siekiančio gauti pelną per ganėtinai trumpą laiką, elgesiu. Toks elgesys turi bent jau atitikti privataus holdingo arba privačių įmonių grupės, siekiančios struktūrinės, globalios ar sektorinės politikos, elgesį norint pelno ilguoju laikotarpiu (1991 m. kovo 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-305/89, Rink. p. I-1603, 20 punktą).
- 81 Be to, tiek nacionalinių socialinės apsaugos srities teisės aktų turinys, tiek socialinių ryšių didelėse įmonių grupėse praktika laikui bėgant keičiasi ir skiriasi įvairiose Sąjungos valstybėse narėse. Todėl laikantis vienodo požiūrio principo ir nedarant poveikio jo veiksmingumui būtina, kad valstybės pagalbos kontrolė atspindėtų šios praktikos raidą, kiek tai susiję ir su privačių įmonių atliktomis investicijomis, ir su valstybės investicijomis.
- 82 Reikia taip pat pažymėti, kad socialinėje rinkos ekonomikoje apdairus privatus investuotojas negali nepaisyti savo atsakomybės prieš įmonės akcininkus ir socialinės, ekonominės bei aplinkosaugos situacijos, kuriai esant jis veikia, pokyčių. Socialine atsakomybe ir verslo aplinka grindžiami argumentai iš tikrųjų gali daryti lemiamą įtaką konkretiems apdairaus privataus verslininko sprendimams ir strategijai. Taigi, ekonominės apdairaus privataus verslininko elgesio logikos ilguoju laikotarpiu negalima vertinti neatsižvelgiant į šiuos argumentus.

- 83 Todėl tai, kad privatus investuotojas moka papildomas išeitines kompensacijas, atsižvelgiant į konkretaus atvejo aplinkybes iš principo gali būti laikoma teisėta ir tinkama praktika siekiant sudaryti palankias sąlygas taikiam socialiniam dialogui ir išlaikyti bendrovės ar bendrovių grupės prekių ženklo įvaizdį. Papildomų išeitinių kompensacijų sąnaudų nereikėtų painioti su socialinės apsaugos, kurią likvidavus bendrovę būtinai turi užtikrinti valstybė, sąnaudomis. Likvidavus valstybės įmonę pagal vienodo požiūrio principą (žr. šio sprendimo 75 punktą) valstybės narės taip pat turi galimybę mokėti papildomas išeitines kompensacijas, nors jų pareigos *a priori* neturi viršyti įstatymuose ir sutartyse numatyto minimumo.
- 84 Vis dėlto papildomomis sąnaudomis, prisiimtomis vadovaujantis teisėtais pagrindais, neturėtų būti siekiama tik socialinio ar net politinio tikslo, antraip būtų nebetenkinamas šio sprendimo 76–82 punktuose apibrėžtas privataus investuotojo kriterijus. Nesant jokio ekonominio pagrįstumo net ir ilguoju laikotarpiu, prisiimtose sąnaudose, viršijančios griežtas įstatymuose ir sutartyse numatytas pareigas, turėtų būti laikomos valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį.
- 85 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad valstybės narės, kaip globalios investuotojos į rinkos ekonomiką, prekių ženklo įvaizdžio apsauga, išskyrus ypatingas aplinkybes ir tik nesant labai įtikinamos motyvacijos, negali būti pakankamas pateisinimas, patvirtinantis papildomų sąnaudų, kaip antai papildomų išeitinių kompensacijų, prisiėmimo ekonominį prasmingumą ilguoju laikotarpiu. Leisti Komisijai trumpai užsiminti apie valstybės narės, kaip globalios veikėjos, prekių ženklo įvaizdį ir juo grįsti išvadą, jog nėra valstybės pagalbos, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, iš tikrųjų reiškia, pirma, kad yra iškraipomos konkurencijos bendrojoje rinkoje sąlygos tų įmonių, kurios veikia valstybėse narėse, kur viešasis ekonomikos sektorius yra santykinai labiau išvystytas arba kur socialinis dialogas yra labai menkas naudai, ir antra, kad yra nepagrįstai mažinamas Bendrijos teisės normų valstybės pagalbos srityje veiksmingumas.
- 86 Reikia taip pat priminti, kad taikydama privataus investuotojo kriterijų Komisija, pasinaudodama savo didele diskrecija, turi apibrėžti valstybės ekonominę veiklą, be kita ko, pagal teritoriją ir sektorius, kurių atžvilgiu turi būti vertinamas ekonominis tos valstybės elgesio ilguoju laikotarpiu prasmingumas.
- 87 Nesant pakankamai tikslaus atitinkamos ekonominės veiklos apibrėžimo Komisija negali, viena vertus, apibrėžti referencinių privačių investuotojų ir, remdamasi objektyviais ir patikrinamais duomenimis, nustatyti, kokios pakankamai nusistovėjusios praktikos laikosi investuotojai. Kita vertus, nesant tokio palyginimo atskaitos taško, atitinkamą ekonominę veiklą būtina apibrėžti dar ir dėl to, kad būtų galima nustatyti, ar egzistuoja logiška ir pakankamai pagrįsta tikimybė, kad taip elgdamasi valstybė narė gaus, galbūt ilguoju laikotarpiu, netiesioginės materialinės naudos.
- 88 Galiausiai, kalbant apie teisminės kontrolės apimtį ir pobūdį, pirma, reikia priminti, kad tokia valstybės pagalbos sąvoka, kaip apibrėžtoji Sutartyje, yra teisinė sąvoka ir turi būti aiškinama vadovaujantis objektyviais kriterijais. Dėl šios priežasties Sąjungos teismas, atsižvelgdamas tiek į jam pateikto konkretaus ginčo aplinkybes, tiek į Komisijos atliktus techninius ar sudėtingus vertinimus, iš esmės privalo vykdyti visapusišką kontrolę, kiek tai susiję su klausimu, ar priemonė patenka į EB 87 straipsnio 1 dalies taikymo sritį (2000 m. gegužės 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Prancūzija prieš Ladbroke Racing ir Komisiją*, C-83/98 P, Rink. p. I-3271, 25 punktas ir 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *British Aggregates prieš Komisiją*, C-487/06 P, Rink. p. I-10515, 111 punktas). Sąjungos teismas turi patikrinti ne tik nurodytų įrodymų faktinį teisingumą, patikimumą ir nuoseklumą, bet ir tai, ar šie įrodymai apima visus esminius duomenis, į kuriuos reikia atsižvelgti vertinant sudėtingą padėtį, ir ar jie gali pagrįsti jais remiantis padarytas išvadas (žr. 2010 m. rugsėjo 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Scott*, C-290/07 P, Rink. p. I-7763, 65 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 89 Atsižvelgiant būtent į šiuos principus reikia nagrinėti trečiojo ieškinio pagrindo trečią kaltinimą.

- 90 Iš karto reikia konstatuoti, kad Komisija vienareikšmiškai neapibrėžė ekonominės Prancūzijos valstybės veiklos, kurios atžvilgiu galbūt reikėtų saugoti prekių ženklo įvaizdį.
- 91 Iš tikrųjų iš ginčijamo sprendimo 270 ir 271 konstatuojamųjų dalių matyti, kad saugotinas prekių ženklo įvaizdis yra „valdančio holdingo ir jo galutinių akcininkų“, t. y. CGMF ir Prancūzijos valstybės, įvaizdis. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, kaip teisingai pabrėžė ieškovė, CGMF neturi jokio kito turto jūrų transporto srityje. Taigi, bet kuriuo atveju argumentas dėl prekių ženklo įvaizdžio apsaugos negalėjo būti jai taikomas.
- 92 Be to, atsakydama į rašytinį Bendrojo Teismo klausimą Komisija teigė, kad prekių ženklo įvaizdis, kurį reikia saugoti, yra Prancūzijos valstybės, kaip globalios investuotojos rinkos ekonomikoje, įvaizdis. Galiausiai per posėdį Komisija vėl pakeitė poziciją ir kelis kartus pažymėjo, kad argumentas, grindžiamas prekių ženklo įvaizdžio apsauga, yra iš tikrųjų taikomas Prancūzijos valstybei kaip investuotojai transporto srityje. Tačiau Prancūzijos Respublika kalbėjo apie Prancūzijos valstybę kaip globalią investuotoją rinkos ekonomikoje.
- 93 Taigi, reikia konstatuoti, kad Komisija pakankamai teisiškai neapibrėžė Prancūzijos valstybės ekonominės veiklos, kurios atžvilgiu reikia vertinti ekonominį šioje byloje nagrinėjamų priemonių prasmingumą (žr. šio sprendimo 86 ir 87 punktus).
- 94 Nesant tokio apibrėžimo iš principo Bendrasis Teismas negali patikrinti, ar SNCM, kurią Prancūzijos valstybė perdavė siekdama išvengti papildomų išeitinių kompensacijų mokėjimo, perdavimas už neigiamą kainą turi ekonominį prasmingumą ilguoju laikotarpiu (žr. šio sprendimo 86 ir 87 punktus). Vien šiuo atžvilgiu reikia manyti, kad Komisija padarė teisės klaidą.
- 95 Be to, nepaisant, kaip būtų apibrėžta atitinkama ekonominė veikla, reikia visų pirma konstatuoti, kad Komisija nepateikė pakankamai objektyvios ir patikrinamos informacijos, galinčios įrodyti, kad papildomų išeitinių kompensacijų mokėjimas panašiomis aplinkybėmis yra nusistovėjusi verslininkų praktika.
- 96 Pirma, reikia konstatuoti, kad Komisija ginčijamame sprendime, išskyrus 135 išnašą, šio klausimo nesprendė. Ginčijamo sprendimo 267 ir 268 konstatuojamosiose dalyse ji tik pažymėjo, kad papildomų išeitinių kompensacijų mokėjimas kaip ir kitos priemonės, kaip antai pagalba ieškant darbo, tapo įprasta didelių įmonių grupių praktika, tačiau nepateikė nė mažiausio įrodymo. Nors akivaizdu, kad, kaip ginčijamo sprendimo 267 konstatuojamojoje dalyje teigia Komisija, didelės įmonių grupės turėtų atsižvelgti į socialines gamybos padalinio uždarymo pasekmes, tai, nesant kitų įrodymų, negali reikšti, jog papildomų išeitinių kompensacijų mokėjimas yra įprasta didelių įmonių grupių praktika likviduojant dukterinę bendrovę.
- 97 Ginčijamo sprendimo 272 konstatuojamojoje dalyje ir 135 išnašoje Komisija vėl teigė, kad į numanomas likvidavimo sąnaudas neįtraukus papildomų išeitinių kompensacijų būtų neatsižvelgta į socialinę tikrovę, su kuria susiduria didelės įmonių grupės, ir šiam teiginiui pagrįsti davė nuorodą į savo Sprendimą 92/266/EEB dėl Prancūzijos pramoninių grupių, išskyrus priklausančias geležies, plieno ir anglių kasybos sektoriams, reorganizavimo pagal EEB sutarties 92–94 straipsnius (OL L 138, 1992, p. 24), ir toliau minimus socialinius planus. Šiuo atžvilgiu pakanka konstatuoti, viena vertus, kad 1991 m. sprendimas negali įrodyti, jog 2006 m. vykstant privatizavimui egzistavo pakankamai nusistovėjusi socialinė praktika, ir, kita vertus, kad paprasta nuoroda į keletą socialinių planų negali įrodyti, jog tokiais, kaip šioje byloje nagrinėjama, atvejais egzistavo pakankamai nusistovėjusi praktika. Taip yra dar ir dėl to, kad, kaip per posėdį pripažino Komisija, šie socialiniai planai buvo susiję su restruktūrizavimo, o ne likvidavimo procedūromis sektoriuose, kurie *a priori* neturi nieko bendra su transporto infrastruktūra, pavyzdžiui, kosmetikos (*Yves Saint-Laurent Haute Couture*) ar maisto gamybos (*Danone*) sektoriai.

- 98 Antra, reikia pabrėžti, kad vieninteliai Komisijos ginčijamo sprendimo 274–277 konstatuojamosiose dalyse nurodyti faktai, kaip tripliko 41 punkte pripažino Komisija, iš esmės buvo pateikti siekiant įvertinti šių išmokų sąnaudas vienam darbuotojui, o ne bandant pagrįsti pakankamai nusistovėjusios praktikos egzistavimą. Be to, šiuo atžvilgiu galima pabrėžti, kad pateikti skaičiai labai skiriasi, nelygu įmonė ir atitinkamas sektorius.
- 99 Trečia, nei Komisija, nei įstojusios į bylą šalys nepateikė nei rašytiniuose atsakymuose į Bendrojo Teismo klausimus, nei per posėdį papildomų išieitinių kompensacijų mokėjimo praktikos įrodymų. Iš tikrųjų Komisija visiškai nesvarstė šio klausimo, o Prancūzijos Respublika paminėjo tik vieną metalurgijos sektoriuje veikiančią privačią įmonę, kuri lyg bando sukurti tokią papildomų išieitinių kompensacijų sistemą.
- 100 Atsižvelgiant į šio sprendimo 96–99 punktus reikia manyti, kad Komisija neįrodė, jog papildomų išieitinių kompensacijų mokėjimas yra pakankamai nusistovėjusi privačių įmonių praktika.
- 101 Antra, reikia konstatuoti, kad Komisija taip pat nepateikė objektyvios ir patikrinamos informacijos, galinčios įrodyti, jog, nesant nusistovėjusios privačių investuotojų praktikos, Prancūzijos valstybės elgesį šiuo atveju nulėmė pagrįsta tikimybė gauti netiesioginės materialinės naudos, net jeigu ji gauta ilguoju laikotarpiu (žr. šio sprendimo 86 ir 87 punktus).
- 102 Iš tikrųjų dar kartą reikia konstatuoti, kad šis klausimas iš esmės visiškai nesvarstomas ginčijamame sprendime. Ginčijamo sprendimo 270 ir 271 konstatuojamosiose dalyse Komisija tik pareiškė, kad socialinė įtampa, kurią, jos nuomone, rodo 2004 m. vykęs socialinis konfliktas, likvidavus SNCM baigtųsi socialiniais neramumais, kurie pakeistų patronuojančios bendrovės ir jos galutinio akcininko prekių ženklo įvaizdį. Taigi, Komisija ginčijamame sprendime nepateikė informacijos, galinčios paaiškinti konkretų patirtos žalos pobūdį ir iš kurios, be kita ko, būtų matyti, kokių dalyvių atžvilgiu (vartotojų, klientų, tiekėjų ar net darbuotojų) būtų paveiktas SNCM ir Prancūzijos valstybės prekių ženklo įvaizdis. Be to, ginčijamame sprendime nėra jokios informacijos, kuri rodytų, kad Komisija bandė apskaičiuoti patirtą žalą, o ją, šiaip ar taip, reikia būtinau palyginti su numatomomis papildomų išieitinių kompensacijų sąnaudomis, kurių mokėjimą pateisina ta žala.
- 103 Savo rašytiniame atsakyme į Bendrojo Teismo klausimus Komisija teigė, kad valstybės kontroliuojamose ir netoli SNCM veikiančiose įmonėse, kaip antai Marselio oro uoste, taip pat visose valstybinėse įmonėse, neatsižvelgiant į sektorių, ypač transporto sektoriuje, galėtų vykti socialiniai neramumai. Taip būtų pakenkta valstybės, kaip darbdavio, prekių ženklo įvaizdžiui. Be to, Komisijos nuomone, likvidavus SNCM ir nemokant išieitinių kompensacijų, greičiausiai kiltų solidarumo streikai valstybės tarnyboje, kaip antai vykę kai kuriose privačiose įmonėse. Prancūzijos Respublika per posėdį pažymėjo, kad, jos nuomone, prekių ženklo įvaizdžio pablogėjimas turėtų būti suprantamas kaip prekių ženklo įvaizdžio pablogėjimas visų komercinių partnerių ir jų ne verslo klientų atžvilgiu. Taip pat, Komisija užsiminė apie ypatingą smurto ir turto gadinimo riziką.
- 104 Be to, kad šie motyvai yra pateikti pavėluotai, Bendrasis Teismas mano, kad bet kuriuo atveju rašytiniuose atsakymuose ir per posėdį nurodyta informacija negali būti laikoma pakankamai įtikinamu motyvu, galinčiu pateisinti papildomų išieitinių kompensacijų įtraukimą į numatomas SNCM likvidavimo sąnaudas.
- 105 Reikia pažymėti, pirma, kad Komisija nepateikė informacijos, galinčios įrodyti, jog šiuo atveju egzistavo pagrįsta tikimybė, kad susidarys socialinės sąnaudos, pateisinančios papildomų išieitinių kompensacijų mokėjimą. Šios rizikos Komisija visai nenagrinėjo ir tai pati prisipažino per posėdį. Komisija iš esmės tik teigė, kad egzistuoja solidarių streikų rizika, tačiau nepateikė jokios informacijos dėl jų masto, išskyrus tai, kad jie galėtų apimti visas valstybines įmones, ypač transporto sektoriuje. Kaip konkretų pavyzdį Komisija tik paminėjo galimas pasekmes valstybės prekybos veiklai užblokavus Marselio uostą, kaip buvo per 2011 m. socialinius neramumus. Ji taip pat pateikė trijų gamyklų blokavimo atvejų Prancūzijoje ir Belgijoje per pastaruosius penkiolika metų pavyzdžius. Todėl jei, kaip matyti,

pavyzdžiui, iš ginčijamo sprendimo 271 konstatuojamosios dalies, didelių socialinių įtampų buvimą SNCM galima laikyti įrodytu, pateikta informacija negali šiuo atveju įrodyti, kad priimant šį sprendimą egzistavo reali solidarinių streikų rizika kitose Prancūzijos valstybės tiesiogiai ar netiesiogiai kontroliuojamose įmonėse.

- 106 Antra, reikia pabrėžti, kad tai, jog Komisija nebandė apskaičiuoti netiesioginių socialinių sąnaudų, yra negerei dar ir dėl to, kad šios sąnaudos turi būti didelės, kad būtų galima pateisinti jos argumentaciją. Iš tikrųjų papildomų išeitinių kompensacijų sąnaudos iš esmės siekia 158 milijonų eurų, o tai atitinka neigiamą SNCM perdavimo kainą. Kad papildomas išeitines kompensacijas būtų galima pateisinti, jų sąnaudos turi būti mažesnės už netiesiogines socialines sąnaudas, kaip antai solidarinių streikų sąnaudas. Remiantis tuo darytina išvada, kad netiesioginių socialinių sąnaudų, jeigu jų iš tikrųjų yra patiriama, suma turi būti labai didelė, kad būtų galima pateisinti Komisijos argumentaciją.
- 107 Trečia, atsižvelgiant į Komisijos pateiktą informaciją reikia pabrėžti, kad byloje nėra jokių duomenų, leidžiančių teigti, kad papildomų išeitinių kompensacijų išmokėjimas SNCM darbuotojams būtų galėjęs užkirsti kelią socialiniams neramumams likvidavus bendrovę, o tai per posėdį pripažino Komisija. Iš tikrųjų Komisija neanalizavo ne tik minėtų netiesioginių socialinių sąnaudų kilimo tikimybės, bet ir rizikos, kad jos gali kilti net ir mokant papildomas išeitines kompensacijas. Pastaruoju atveju minimas netiesiogines socialines sąnaudas, kurios pateisina šias išmokas, būtų turėjusi padengti Prancūzijos valstybė, nepaisant to, kad buvo mokėtos papildomos išeitines kompensacijos.
- 108 Taigi, Komisija nepateikė informacijos, leidžiančios teisiškai įrodyti, kaip didelių papildomų išeitinių kompensacijų, kurios, beje, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 277 konstatuojamosios dalies, gali dešimt kartų viršyti vien įstatymuose ir sutartyse numatytas sumas, sąnaudas šiuo atveju pateisino pagrįsta tikimybė, jog Prancūzijos valstybės iš to gaus materialinės naudos, net jeigu ji pasireikštų ilguoju laikotarpiu. Nors yra neįmanoma pašalinti tam tikrų socialinių pasekmių kitose valstybinėse įmonėse rizikos likvidavus SNCM nemokant papildomų išeitinių kompensacijų, Komisija netgi savo rašytiniuose atsakymuose Bendrajam Teismui visiškai nenagrinėjo šių netiesioginių socialinių sąnaudų dydžio bei jų kilimo tikimybės. Taigi, manytina, kad nepakankamai teisiškai buvo įrodytas ekonominis Prancūzijos valstybės elgesio prasmingumas ilguoju laikotarpiu.
- 109 Atsižvelgiant į šio sprendimo 72–108 punktus, trečiajam ieškovės kaltinimui reikia pritarti. Taigi, reikia tenkinti trečiąjį ieškinio pagrindą, nesant reikalo nagrinėti pirmo, antro, ketvirto, penkto ir šešto kaltinimo. Toliau 155 ir paskesniuose punktuose bus nagrinėjamos pasekmės ginčijamo sprendimo teisėtumui.

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo, susijusio su akivaizdžia Komisijos vertinimo klaida, 8,75 milijono eurų kapitalo įnašą patvirtinus kaip priemonę, kuri nėra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį

- 110 Grįsdama šį ieškinio pagrindą ieškovė nurodo du kaltinimus, susijusius, pirma, su klaidingu privačių perėmėjų ir CGMF kapitalo įnašo vienaalaikiškumo kriterijaus taikymu, ir, antra, vienodo požiūrio principo nesilaikymu.
- 111 Iš ginčijamo sprendimo 72 konstatuojamosios dalies matyti, kad susitarimo protokolo III skyriuje buvo numatyta, jog perėmėjai ir CGMF turi kartu vienu metu pasirašyti naujų akcijų už bendrą 35 milijonų eurų sumą, iš kurių 25 % turi apmokėti CGMF. Akcijos turėjo būti pasirašytos po kapitalo padidinimo 142,5 milijono eurų ir 75 % akcijų perdavimo privatiems perėmėjams už simbolinę kainą.
- 112 Ginčijamo sprendimo 354 konstatuojamojoje dalyje Komisija pirmiausia nusprendė, kad valstybinio kapitalo įnašas nėra pagalba, jei tuo pačiu metu yra atliekamos reikšmingos privačios investicijos. Tada ji nusprendė galinti apsiriboti kapitalo įnašų mokėjimo vienaalaikiškumo analize, nes įnašai buvo dideli, neanalizuodama pelningumo, ir dėl to galėjo padaryti išvadą, kad nėra valstybės pagalbos, kaip ji

suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį. Ginčijamo sprendimo 36 konstatuojamojoje dalyje ji nusprendė: kadangi vienalaikiškumo kriterijus yra tenkinamas, CGMF 8,75 milijonų eurų kapitalo įnašas nesuteikia SNCM ekonominio pranašumo, todėl nėra pagalba.

- 113 Paskui tik konstatavusi, kad tai nėra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, ginčijamo sprendimo 361–363 konstatuojamosiose dalyse Komisija svarstė klausimą, ar fiksuota CGMF dalyvavimo grąža būtų buvusi priimtina hipotetiniam privačiam investuotojui. Ji nusprendė; kadangi fiksuota grąža atleido CGMF nuo rizikos verslo plano įgyvendinimo lygmeniu, tai yra pelningumas ilguoju laikotarpiu, atitinkantis investuoto kapitalo dydį. Be to, Komisijos ekspertas padarė išvadą, kad pagal rizikos pobūdį šis kapitalo įnašas buvo panašus į pareigą privačiame Prancūzijos sektoriuje.
- 114 Galiausiai iš ginčijamo sprendimo 364 konstatuojamosios dalies matyti, kad sąlyga dėl atsisakymo perimti bendrovę (žr. šio sprendimo 23 punktą) nebuvo nagrinėjama kartu su klausimu dėl pelningumo, nes Komisija tik pareiškė, kad ji negali kelti abejonių dėl vienodo požiūrio į CGMF ir privačius perėmėjus.
- 115 Šiuo atžvilgiu šio sprendimo 76 ir 77 punktuose priminta, kad sprendžiant, ar įnašas iš viešųjų išteklių turi valstybės pagalbos, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, požymių, reikia įvertinti, ar panašiomis aplinkybėmis privatus investuotojas būtų įnešęs tokį įnašą. Jei įmonei tiesiogiai ar netiesiogiai valstybės suteiktas kapitalas buvo įneštas normalias rinkos sąlygas atitinkančiomis aplinkybėmis, pagal vienodo požiūrio į viešąjį ir privatųjį sektorių principą jis negali būti laikomas valstybės pagalba. Taigi, manytina, kad kapitalo įnašas iš viešųjų lėšų tenkina privataus investuotojo kriterijų ir nelaikomas valstybės pagalba, be kita ko, jei jis buvo padarytas kartu su reikšmingu privataus investuotojo panašiomis aplinkybėmis atliktu kapitalo įnašu (žr. 2000 m. gruodžio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Alitalia prieš Komisiją*, T-296/97, Rink. p. II-3871, 81 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

Dėl vienalaikiškumo

- 116 Dėl privačių ir viešų investuotojų įnašų vienalaikiškumo ieškovė mano: kadangi visi 35 milijonai eurų nebuvo sumokėti tuo pačiu metu, vienalaikiškumo kriterijus dėl visų įnašų nebuvo tenkinamas, nors Komisija manė, kad pakanka, jog sąlygos yra panašios.
- 117 Šiuo atžvilgiu reikia pabrėžti, kad privačių ir viešų investuotojų įnašų vienalaikiškumas viso labo yra tik požymis, leidžiantis nuspręsti, kad nėra pagalbos, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį. Iš tikrųjų iš 115 punkte minėto ir Komisijos ginčijamo sprendimo 168 išnašoje nurodyto Sprendimo *Alitalia prieš Komisiją* 81 punkto matyti, kad įnašai turi būti padaryti panašiomis aplinkybėmis. Kadangi privataus investuotojo kriterijaus tikslas yra leisti palyginti valstybės elgesį su hipotetinio privataus investuotojo elgesiu, negalima paneigti, kad jei yra privačių investuotojų, pasirengusių tuo pačiu metu investuoti didelę sumą, tai palengvina tokio kriterijaus patvirtinimą. Tačiau vertinant atitinkamų įnašų teisėtumą pagal Bendrijos teisės normas valstybės pagalbos srityje reikia atsižvelgti į visas reikšmingas faktines ir teisines aplinkybes. Akivaizdu, kad laiko aspektas yra svarbus, tačiau vienalaikiškumas iš principo neturėtų savaime būti laikomas pakankamu požymiu.
- 118 Kadangi vienalaikiškumas turi būti vertinamas tik kaip požymis, leidžiantis nuspręsti, kad nėra pagalbos, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, logiška, kad jis neturėtų būti vertinamas griežtai. Šiuo atveju, kadangi pirmasis kiekvieno įnašo ketvirtis buvo sumokėtas tiksliai tuo pačiu metu, o tos pačios nacionalinės teisės nuostatos taikomos likusiems trims ketvirčiams, Komisija pagrįstai galėjo manyti, kad šis vienalaikiškumo kriterijus yra tenkinamas ar bent kad laiko aspekto analizė leidžia įrodyti, kad privačių ir viešų investicijų sąlygos yra panašios.
- 119 Vadinasi, ketvirtojo ieškinio pirmąjį kaltinimą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl vienodo požiūrio

- 120 Pasak ieškovės, nelygybė tarp CGMF ir privačių perėmėjų pelningumo atžvilgiu, kurią iš esmės lemia sąlyga dėl atsisakymo perimti bendrovę, neleidžia teigti, jog privačių investuotojų ir CGMF investavimo sąlygos buvo panašios, o tai Komisijos išvadą dėl vienodo požiūrio esą padaro neteisėtą.
- 121 Remiantis šio sprendimo 115 punkte nurodytais principais, reikia įvertinti, ar galimi atitinkamų privačių perėmėjų ir CGMF kapitalo įnašų pelningumo skirtumai gali turėti įtakos Komisijos išvados dėl vienodo požiūrio principo laikymosi pagrįstumui.
- 122 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad, kaip priminta šio sprendimo 117 ir 118 punktuose, šiuo atveju viešų ir privačių investicijų vienalaikiškumas tėra tik vienas reikšmingas elementas vertinant, ar viešo kapitalo įnašas yra valstybės pagalba. Todėl ginčijamo sprendimo 354 konstatuojamojoje dalyje esantis Komisijos teiginys, kad Bendrijos teismas patvirtino jos analizę, yra klaidingas. Be to, Komunikato dėl [EB] 92 ir 93 straipsnių taikymo valstybės institucijų įnašams (EB biuletenis, 9–1984) 3.2. punkto iii papunktyje, į kurį 167 išnašoje nurodo Komisija, yra įtvirtinta tik pagalbos nebuvimo prezumpcija didelių ir vienalaikių privačių investicijų atveju. Todėl, kaip savo rašytiniuose atsakymuose į Bendrojo Teismo klausimus pripažino Komisija, net esant didelėms privatioms investicijoms vien vienalaikiškumo, neatsižvelgiant į kitas reikšmingas faktines ar teisines aplinkybes, nepakanka nuspręsti, kad investicija nėra pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį.
- 123 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad klausimas dėl fiksuotos investicijos grąžos ir sąlygos dėl atsisakymo perimti bendrovę poveikio yra vienas iš reikšmingų dalykų, kuriuos Komisija turėjo išanalizuoti norėdama padaryti išvadą dėl privačių perėmėjų ir CGMF investavimo sąlygų panašumo ir atitinkamai dėl vienodo požiūrio principo laikymosi.
- 124 Iš tikrųjų visų pirma reikia konstatuoti, viena vertus, kad privačių perėmėjų kapitalo įnašo grąža nėra nustatyta susitarimo protokole. Kita vertus, kaip teigiama ginčijamame sprendime, CGMF kapitalo įnašas turi veikti kaip prievolė su fiksuota grąžos norma. Tačiau ši fiksuota grąžos norma nėra užtikrinama, nes taikant sąlygą dėl atsisakymo perimti bendrovę, nepratęsus VPP sutarties arba Komisijai ar Bendrijos teismui priėmus sprendimą, kuris daro didelę įtaką bendrovės vertei, fiksuoti dividendai nebėra mokami. Vadinas, vertindama vienodą požiūrį Komisija turėjo išsamiai išanalizuoti CGMF ir privačių perėmėjų investicijų grąžos skirtumų poveikį.
- 125 Visų antra, reikia pažymėti, kad 8,75 milijono eurų investicija į SNCM kapitalą negali būti laikoma klasikinio portfelio investicija, neatsižvelgiant į įmonės privatizavimo aplinkybes. Iš tikrųjų šis kapitalo įnašas yra bendro pardavimo protokolo, priimto per vienas derybas, dalis, kai perėmėjų įnašai yra didelių ir įvairių Prancūzijos valstybės įsipareigojimų atsvara.
- 126 Visų trečia, dėl sąlygos dėl atsisakymo perimti bendrovę Komisija mano, kad ji negali paneigti vienodo požiūrio į privačius ir viešus investuotojus, nes į jos vertę buvo atsižvelgta perduodant įmonę už neigiamą pardavimo kainą.
- 127 Nesant reikalo spręsti klausimo dėl to, ar Komisija tinkamai atsižvelgė į sąlygos dėl atsisakymo perimti bendrovę vertę, pakanka konstatuoti, kad ginčijamame sprendime visiškai nebuvo vertintas jos ekonominis poveikis ir įtaka vienodam požiūriui į vienalaikius investuotojus. Ginčijamo sprendimo 364 konstatuojamojoje dalyje tik konstatuojama, kad ji negali paneigti vienodo požiūrio į vienalaikius investuotojus principo, tačiau jame nėra atlikta jokios ekonominės analizės. Iš bylos medžiagos matyti, kad sąlygos dėl atsisakymo perimti bendrovę ekonominė vertė tikriausiai yra didelė ir tai, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 155, 158 ir 163 konstatuojamųjų dalių, aiškiai per administracinę procedūrą pabrėžė ieškovė, bendrovė *STIM d'Orbigny* ir per formalią tyrimo procedūrą pastabas pateikęsios trečiosios suinteresuotosios šalys.

- 128 Iš tikrųjų reikia priminti, pirma, kad sąlyga dėl atsisakymo perimti bendrovę gali būti įgyvendinama nepratęsus VPP sutarties arba Komisijai ar Bendrijos teismui priėmus sprendimą, kuris daro įtaką bendrovės vertei. Šie du įvykiai padidinus SNCM kapitalą patys savaime gali bendrovės situaciją padaryti sunkią, nes vienu atveju ji prarastų didelę apyvartos dalį, o kitu atveju jos atžvilgiu galėtų būtų pradėta procedūra dėl neteisėtos pagalbos – visų arba dalies CGMF įnašų – grąžinimo. Tokiomis įmonei sunkiomis aplinkybėmis įgyvendinus sąlygą dėl atsisakymo perimti bendrovę atsirastų, viena vertus, pareiga grąžinti visus perėmėjų įnašus. Kita vertus, CGMF vėl turėtų 100 % SNCM kapitalo ir turėtų prisiimti visas galimo bendrovės likvidavimo ateityje, kurio tikimybė būtų labai didelė, sąnaudas.
- 129 Antra, per rašytinį procesą ir per posėdį Komisija ir Prancūzijos Respublika neginčijo, kad sąlyga dėl atsisakymo perimti bendrovę turi realią ekonominę vertę, nes jos teigė, kad jos vertė formaliai buvo įtraukta į operaciją. Be to, Prancūzijos Respublika savo įstojimo į bylą paaiškinime pabrėžė, kad viename iš konkuruojančių pasiūlymų, kuriame nebuvo įtraukta sąlyga dėl atsisakymo perimti bendrovę, kaip kompensacijos buvo reikalaujama didesnio Prancūzijos valstybės įnašo. Taigi, Komisija ir Prancūzijos Respublika neginčijo, kad sąlyga dėl atsisakymo perimti bendrovę turi realią finansinę vertę.
- 130 Atsižvelgiant į šio sprendimo 126–129 punktus darytina išvada, kad sąlyga dėl atsisakymo perimti bendrovę bent jau gali panaikinti bet kokią privačių perėmėjų riziką įvykus vienam iš įvykių, dėl kurio ji tampa įgyvendinama, ir kad ši sąlyga turi realią finansinę vertę. Ji gali pakeisti privačių investuotojų ir CGMF kapitalo įnašų rizikos profilį, todėl gali kilti klausimas, ar investavimo sąlygos yra panašios. Taigi, bet kuriuo atveju ginčijamame sprendime Komisija negalėjo neatlikti išsamios sąlygos dėl atsisakymo perimti bendrovę ekonominio poveikio analizės.
- 131 Iš ankstesnių svarstymų matyti, kad vertindama vienalaikių kapitalo įnašų investavimo sąlygų panašumą Komisija neatsižvelgė į visus reikšmingus dalykus, ypač pelningumą. Dėl to Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą. Todėl antrąjį kaltinimą reikia laikyti pagrįstu. Reikia iš dalies pritarti ketvirtajam ieškinio pagrindui. Šios klaidos pasekmės ginčijamo sprendimo teisėtumui bus nagrinėjamos 155 ir paskesniuose punktuose.
- Dėl penktojo ieškinio pagrindo, susijusio su akivaizdžia Komisijos vertinimo klaida, 38,5 milijono eurų dydžio pagalbos asmenims priemonės patvirtinus kaip priemones, kurios nėra pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį*
- 132 Šiam penktajam pagrindui pagrįsti ieškovė iš esmės pateikia tris kaltinimus. Pirma, Komisijos analizė esą neatitinka gairių 3.2.7. punkto, skirto „pagalbai restruktūrizavimo socialinėms sąnaudoms padengti“, nes šios pagalbos objektas nėra aiškiai apibrėžtas. Antra, kadangi pati SNCM pagal įmonės susitarimą nusprendžia, kokia suma turi būti suteikta darbuotojams, ši pagalba asmenims turi būti laikoma pagalba, kaip ji suprantama pagal gairių 59 punktą. Dėl šios priemonės SNCM atsiduria konkurenciškai geresnėje situacijoje, o tai yra selektyvus ekonominis pranašumas ir pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį. Trečia, patikos sąskaita, kurioje laikomos lėšos, susijusios su pagalba asmenims, yra neatlygintina. Dėl to nesilaikoma gairių, nes pagalbos poreikis nėra apribotas minimumu.
- 133 Komisija iš esmės mano, kad šie kaltinimai netinkami, nes ieškovė ginčija pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka pagal gaires, o ne pagalbos, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, pobūdį. Dėl esmės ji mano, kad šios pagalbos priemonės yra valstybių narių socialinės politikos dalis.
- 134 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad ieškovė painioja pagalbos, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, buvimą su jos suderinamumu su bendrąja rinka pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą ir gaires. Kadangi Bendrasis Teismas neturi priimti sprendimo dėl pagalbos suderinamumo, kurio Komisija nekonstatavo ginčijamame sprendime, penktojo ieškinio pagrindo pirmą ir trečią kaltinimus reikia atmesti kaip netinkamus.

- 135 Vis dėlto antrąjį kaltinimą reikia aiškinti kaip tiesiogiai ginčijantį Komisijos išvadą dėl pagalbos, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, nebuvimo. Todėl reikia išsiaiškinti, ar ši pagalba asmenims yra ekonominis pranašumas.
- 136 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką vien to, kad priemone siekiama socialinio tikslo, nepakanka iš karto atmesti galimybę, jog ji gali būti laikoma pagalba, kaip tai suprantama pagal EB 87 straipsnį. Šios nuostatos 1 dalyje valstybės kišimasis neskirstomas pagal priežastis ar tikslus, jame jis apibrėžiamas pagal poveikį. Pagalbos sąvoka apima valstybės kišimąsi, įvairia forma sumažinantį įmonės biudžetui paprastai tenkančią naštą (šiuo klausimu žr. 1994 m. kovo 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Banco Exterior de España*, C-387/92, Rink. p. I-877, 13 punktą; 1996 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Prancūzija prieš Komisiją*, C-241/94, Rink. p. I-4551, 21 punktą; 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją*, C-159/01, Rink. p. I-4461, 51 punktą ir 2005 m. kovo 3 d. Sprendimo *Heiser*, C-172/03, Rink. p. I-1627, 46 punktą).
- 137 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad pagalbos sąvoka nebūtinai reiškia, jog yra prisiimama teisinė pareiga, bet, kad sumažinama našta, kuri paprastai tenka įmonės biudžetui (šiuo klausimu žr. generalinio advokato F.G. Jacobs išvados 136 punkte minėtam 1996 m. rugsėjo 26 d. Teisingumo Teismo sprendimui *Prancūzija prieš Komisiją*, Rink. p. I-4553, 42 punktą). Su kasdieniu įmonės valdymu susijusios naštos apibrėžimas iš principo negali būti apribotas įstatymuose ar sutartyse nustatytais pareigomis. Taip pat to, kad tiesioginiai pagalbos asmenims gavėjai yra darbuotojai, nepakanka įrodyti, kad pagalba nėra teikiama jų darbdaviui (šiuo klausimu žr. 1961 m. vasario 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg prieš Aukštąją valdybą*, 30/59, Rink. p. 1).
- 138 Sprendžiant, ar ši pagalba asmenims yra pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, reikia nustatyti, ar SNCM gauna netiesioginį ekonominį pranašumą, leidžiantį jai nepatirti sąnaudų, kurios paprastai turėtų būti dengiamos iš jos finansinių išteklių, ir neleidžiantį rinkos jėgoms sukelti įprastų pasekmių.
- 139 Iš ginčijamo sprendimo 70 konstatuojamosios dalies matyti, kad CGMF į einamąją sąskaitą SNCM atleistų darbuotojų naudai sumokėtu 38,5 milijono eurų avansu siekiama finansuoti būsimas papildomas išmokas, jei perėmėjai nuspręstų įgyvendinti darbuotojų mažinimo planą. Šiuo einamosios sąskaitos avansiniu mokėjimu siekiama finansuoti „dalį išlaidų, patirtų dėl galimo darbuotojų savanoriško išėjimo iš darbo arba darbo sutarties nutraukimo <...>, papildančių bet kokio pobūdžio sumas, kurias darbdavys privalo sumokėti pagal atitinkamus teisės aktus ar sutartis“ (ginčijamo sprendimo 66 išnašoje cituoto 2006 m. gegužės 16 d. perdavimo protokolo II skirsnio 2 straipsnis).
- 140 Ginčijamo sprendimo 366–370 konstatuojamosiose dalyse Komisija pažymėjo, kad selektyvus ekonominis pranašumas yra suteikiamas tada, kai valstybės kapitalo įnašas palengvina įmonei tenkančią kasdienio valdymo naštą. Šiuo atveju ji nusprendė, kad kasdienio valdymo našta yra išlaidos, kylančios taikant socialinės apsaugos teisės aktus ir sektoriuje galiojančius kolektyvinius susitarimus. Kadangi šia pagalba asmenims nesiekama finansuoti įstatymuose ir sutartyse nustatytų pareigų, vadinasi, ja nesiekama finansuoti ir išlaidų, susijusių su kasdieniu įmonės valdymu.
- 141 Pagal ginčijamo sprendimo 372 konstatuojamąją dalį nei pagalbos asmenims tikslas, nei pasekmė nėra palengvinti darbuotojų išėjimą iš darbo, nes lėšas iš patikos sąskaitos galima nurašyti tik siekiant finansuoti kompensacijas asmenims, kurie naujo socialinio plano įgyvendinimo metu jau bus išėję iš įmonės. Taigi pagalba asmenims yra socialinės politikos priemonė, o Prancūzijos valstybė veikia kaip viešosios valdžios subjektas, o ne kaip valstybė akcininkė. Ginčijamo sprendimo 375 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad šia priemone nesiekama finansuoti iš pradžių 2002 m. plane numatytų išėjimų iš darbo.
- 142 Tokiems argumentams negalima pritarti.

- 143 Visų pirma, iš šio sprendimo 136 ir 137 punktuose nurodytos teismo praktikos matyti, kad, kitaip nei ginčijamo sprendimo 371 konstatuojamojoje dalyje teigia Komisija, tai, jog priemonė nekyla iš griežtų įstatymuose ir sutartyse numatytų pareigų, iš principo negali panaikinti valstybės pagalbos, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, pobūdžio.
- 144 Visų antra, reikia konstatuoti, kad patikos sąskaitos egzistavimas padeda skatinti SNCM darbuotojus išeiti iš įmonės ar bent jau išeiti iš jos be derybų, ypač atsižvelgiant į papildomas išeitines kompensacijas, kaip jos apibrėžiamos pagal ginčijamo sprendimo 268 konstatuojamąją dalį, o visa tai SNCM suteikia netiesioginį ekonominį pranašumą.
- 145 Tai, kad, kaip matyti iš Komisijos rašytinių atsakymų, per 2005 m. socialinį konfliktą iki privatizacijos su įmonės profsąjungomis buvo deramasi dėl patikos sąskaitos, negali savaime paneigti, kad nagrinėjamos priemonės nėra valstybės pagalba. Nepaisant to, ar pranašumas suteiktas iki, ar po privatizacijos, jis ir toliau teikia naudos SNCM. Be to, tai, kad ši pagalba asmenims yra įtraukta į patį pardavimo protokolą, rodo, kad ji suteikia pranašumą. Taigi, reikia pripažinti, kad šalys ją numatė dėl to, kad iš jos galėjo gauti tam tikros naudos.
- 146 Vadinasi, Komisijos paaiškinimai, ypač nurodytieji ginčijamo sprendimo 372 konstatuojamojoje dalyje, nėra nei įtikinami, nei suprantami.
- 147 Atsižvelgiant į šio sprendimo 142–146 punktus reikia nuspręsti, kad šias 38,5 milijono eurų siekiančias pagalbos asmenims priemones kvalifikavusi kaip priemonės, kurios nėra pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą. Todėl reikia tenkinti penktąjį ieškinio pagrindą. Šios klaidos pasekmės ginčijamo sprendimo teisėtumui bus nagrinėjamos 155 ir paskesniuose punktuose.

Dėl šeštojo ieškinio pagrindo, susijusio su akivaizdžia Komisijos vertinimo klaida, restruktūrizacijai skirtą likutį patvirtinus pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą ir gaires

- 148 Pirma, reikia konstatuoti, kad šeštasis ieškinio pagrindas susijęs su restruktūrizacijai skirtu likučiu, kurio galutinis dydis yra 15,81 milijono eurų, pripažintu suderinamu su bendrąja rinka pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą ir gaires.
- 149 Antra, reikia pabrėžti, kad ginčijamo sprendimo 366–434 punktuose Komisijos atlikta šio restruktūrizacijai skirtu likučio analizė buvo grindžiama prielaida, kad 2006 m. plane nėra valstybės pagalbos elementų.
- 150 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad, kaip matyti iš 6, 7, 25 ir 129 konstatuojamųjų dalių, 2006 m. sprendime aiškiai teigiama, kad 2006 m. plane esančius restruktūrizavimo pagalbos elementus reikia nagrinėti kartu su 2002 m. plane numatyta restruktūrizavimo pagalba. Beje, 2006 m. sprendimo 161 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad ji negali atmesti, jog visas naujas 158 milijonų eurų kapitalo įnašas ar jo dalis turi būti laikomas valstybės pagalba. Ji teisingai pabrėžė, kad jei ši nauja priemonė yra pagalba, ji turi būti nagrinėjama „kartu su bendra restruktūrizavimo pagalba, kurios suderinamumą tokiu atveju reikėtų nagrinėti“.
- 151 Vis dėlto iš ginčijamo sprendimo matyti, kad, pasak Komisijos, 2006 m. plane nėra naujų pagalbos elementų, nes neigiamą 158 milijonų eurų pardavimo kainą, bendrą ir vienalaikį CGMF 8,75 milijono eurų kapitalo įnašą ir 38,5 milijono eurų pagalbą asmenims ji nelaikė pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį.
- 152 Išnagrinėjus trečiąjį, ketvirtąjį, penktąjį ieškinio pagrindus matyti, kad Komisija padarė teisės klaidą ir akivaizdžių vertinimo klaidų, galinčių paneigti prielaidą, jog 2006 m. plane nėra pagalbos elementų.

- 153 Tokiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas konstatuoja, kad Komisijos analizė dėl restruktūrizacijos likučio nėra pakankami pagrįsta. Todėl reikia tenkinti šeštąjį ieškinio pagrindą, nesant reikalo nagrinėti ieškovės pateiktų argumentų.
- 154 Dabar reikia išnagrinėti, kokios yra Komisijos vertinimo klaidų pasekmės ginčijamo sprendimo teisėtumui.

Dėl akivaizdžių Komisijos vertinimo klaidų pasekmių ginčijamo sprendimo teisėtumui

- 155 Iš šio sprendimo 94, 109, 131 ir 147 punktų matyti, kad Komisija padarė teisės klaidą ir akivaizdžių vertinimo klaidų, kiek tai susiję su neigiamos 158 milijonų eurų pardavimo kainos, bendro ir vienaalaikio CGMF 8,75 milijono eurų kapitalo įnašo ir 38,5 milijono eurų pagalbos asmenims vertinimu. Todėl reikia panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio antrą pastraipą.
- 156 Iš šio sprendimo 148–152 punktų matyti, kad Komisijos atlikta galutinės 15,81 milijono eurų restruktūrizacijos likučio sumos analizė buvo pagrįsta klaidinga prielaida. Taigi, reikia panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio trečią pastraipą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 157 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, ji turi padengti ieškovės išlaidas pagal šios pateiktus reikalavimus.
- 158 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmą ir trečią pastraipus Prancūzijos respublika ir SNCM padengia savo patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (ketvirtoji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Panaikinti 2008 m. liepos 8 d. Komisijos sprendimo 2009/611/EB dėl priemonių C 58/02 (ex N 118/02), kurių Prancūzija ėmėsi bendrovės *Société Nationale Maritime Corse-Méditerranée* (SNCM) naudai, 1 straipsnio antrą ir trečią pastraipas.**
- 2. Komisija padengia savo ir ieškovės bylinėjimosi išlaidas.**
- 3. Prancūzijos Respublika ir SNCM padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Paskelbta 2012 m. rugsėjo 11 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Ginčo aplinkybės	2
Nagrinėjamos laivybos kompanijos	2
Administracinė procedūra	2
Nagrinėjamos priemonės	3
Ginčijamas sprendimas	4
Procedūra ir šalių reikalavimai	6
Dėl teisės	6
Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su nepakankamu motyvavimu ir teisės į gynybą ir teisės į veiksmingą teisminę gynybą pažeidimu	7
Dėl antrojo ieškinio pagrindo, iš esmės susijusio su akivaizdžia Komisijos vertinimo klaida, pagal EB 86 straipsnio 2 dalį, skaitomą kartu su EB 87 straipsnio 1 dalimi, patvirtinus 53,48 milijono eurų kapitalo įnašą	8
Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, susijusio su akivaizdžia Komisijos vertinimo klaida, SNCM perdavimą už neigiamą 158 milijonų eurų kainą patvirtinus kaip priemonę, kuri nėra pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį	11
Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo, susijusio su akivaizdžia Komisijos vertinimo klaida, 8,75 milijono eurų kapitalo įnašą patvirtinus kaip priemonę, kuri nėra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį	16
Dėl vienaikiškumo	17
Dėl vienodo požiūrio	18
Dėl penktojo ieškinio pagrindo, susijusio su akivaizdžia Komisijos vertinimo klaida, 38,5 milijono eurų dydžio pagalbos asmenims priemonės patvirtinus kaip priemonės, kurios nėra pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį	19
Dėl šeštojo ieškinio pagrindo, susijusio su akivaizdžia Komisijos vertinimo klaida, restruktūrizacijai skirtą likutį patvirtinus pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą ir gaires	21
Dėl akivaizdžių Komisijos vertinimo klaidų pasekmių ginčijamo sprendimo teisėtumui	22
Dėl bylinėjimosi išlaidų	22